

Sagsnr. 2017 - 647

Kære Mai Mercado

21.2.2017 svarer Kontor for Handicap, på dine vegne, på mine henvendelser af 20.1.2017 og 19.2.2017. Det forbavser mig meget, at svaret i den grad udtrykker, hvor lidt ministeren forholder sig til klagepunkterne i mine henvendelser.

Set i lyset af, at ministeren på Socialministeriets hjemmeside bekendtgør, at ministeren vil forbyde diskrimination på grund af handicap, er det svært at forstå, at ministeren overser det faktum, at en gruppe af landets allersvageste borgere lige nu står i en katastrofal situation, da netop de pga. deres handicap ikke længere kan bevilges BPA.

Ministeren har udtrykt, at sagen omkring servicelovens § 95 og overvågning rører alle og ministeren udtrykker, at sagen selvfølgelig er alvorlig, at ministeren derfor vil se, om det er muligt at finde en løsning. Det er ikke godt nok. Regeringen er ifølge konventionen om rettigheder for personer med handicap forpligtet til træffe passende foranstaltninger, herunder lovgivning, til at ændre eller afskaffe eksisterende love, som indebærer diskrimination af personer med handicap, hvilket gør denne sag så essentiel, at ministeren bør flytte sit primære fokus fra kroner og KL til anerkendelsen af behovet for at fremme og beskytte menneskerettighederne for alle personer med handicap, herunder personer med behov for mere intensiv støtte, jf. FN's handicapkonvention.

I min henvendelse 19.2.2017 stiller jeg spørgsmålstegn ved, hvordan man er kommet frem til, at hjemmel til overvågning i § 95, stk. 3 vil koste i størrelsesordenen 80-240 mio. kr. og ligeledes ved, hvad der er sket med det beløb kommunerne nu har sparet som følge af frakendelser af BPA. Jeg spørger også ind til, hvordan man i sin beregning har indregnet omkostninger til den hjælp, der efter frakendelse skal afløse BPA.

Ministeren slår fast, at der ikke må herske tvivl om, at borgere med epilepsi naturligvis er indeholdt i BPA ordningen, men hvis udviklingshæmmede med epilepsi, der kræver overvågning/opsyn skal bevilges BPA, kræver det, at der i § 95, stk. 3 bliver givet hjemmel til dette.

Der blev afsagt en dom i landsretten, der tydeligvis ikke havde overvejet de konsekvenser dommen ville få for borgere med udviklingshæmning, der ikke kan fungere som arbejdsleder og derfor ikke kan bevilges overvågning efter § 96, og derfor er det altafgørende, at ministeren får løst dette problem.

Jeg anmoder ministeren om at forholde sig til mine pointer og om at sende et brev, der indeholder reelle svar på mine spørgsmål.

Venlig hilsen

Camilla Maarbjerg